

272. Tænk, naar engang den Taage er forsvunden.

(Den blide Tanke.)

H. Matthison-Hansen.

Moderato.

1. Tænk, naar en - gang den Taa - ge er for - svun - den, som her sig sæn - ker o - ver Li - vet
 ned, naar Da - gen hist er e - vig klar op - run - den, og Lys om -
 straa - ler hvert af mi - ne Fjed, og Lys om - straa - ler hvert af mi - ne Fjed.

2. Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade, besvaret hvert Hvorfor, jeg grunded paa, men kunde ej med al min Grublen raade, tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!

3. Tænk, naar engang hver Hjertesorg er slukket, hver Vunde lægt, og stillet hvert et Savn, hver Smertens Taare visket af, og Sukket, det dybe, kvalt i Kærlighedens Favn!

4. Tænk, naar engang med utildækket Øje jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de paa, tænk, naar jeg hist mit Knæ skal for ham bøje, naar jeg med Tak skal for hans Aasyn staa!

5. Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve, hver Tanke ren, hver Gerning uden Brøst, naar aldrig jeg behøver mer at bæve for Muligheden af en syndig Lyst!

6. Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt, i Lyset om et evigt Liv skal tale og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

7. Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjerte, hver Gang mig Vejen tykkes lang og slem! Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte og lokke Smilet gennem Taarer frem.

W. A. Wexels.

273. Ude blæser Sommervind.

N. K. Madsen-Stensgaard.

Poco Andante.

1. U - de blæ - ser Som - mer - vind, Gø - gen slaar i høj - en Lind,

Mo - der gaar i grøn - ne Eng, re - der Bar - net Blom - ster - seng,

mf cresc.
strør de Bol - stre blø - de af de Ro - ser rø - de.

2. Vesle gule Gaasen ung,
blød og fin som Silkepung,
ror i Dam med Moder sin,
piller Vingen ren og fin,
Hønen staar paa Stranden,
rent forskrækt for Anden.

3. Søster fejer Stuen ren,
pyntér Ovn med Birkegren,
og paa Gulvet strør hun saa
Liliekonvaller smaa,
Rosenknopper skære,
der skal Barnet være!

274. Udrust dig, Helt fra Golgatha.

Andante.

Niels W. Gade.

1. Ud - rust dig, Helt fra Gol - ga - tha, løft højt dit rø - de Skjold; thi

Synd og Død, du ser det, ja, an - gri - be mig med Vold!

2. Løft højt dit Glavind i din Harm
mod dem, som trodse dig,
nedstyrt dem med en vældig Arm
fra Lyset og fra mig!

3. Da skal jeg, sikker ved din Haand
ej frygte Døden mer,
og glad ser da min frelste Aand
paa sit nedbrudte Ler!

Joh. Ewald.